

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 6019200284
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6019200284.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Lenky Pražekovej, v spore žalobcu: JUDr. Ing. Gabriela Ďurmanová, so sídlom Predmestská 8537/2B, 010 01 Žilina, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v likvidácii“, so sídlom 980 51 Veľké Teriakovce, IČO: 00 202 240, proti žalovanému: JUDr. J. A., nar. XX. Y. XXXX, bytom M., zast. advokátom JUDr. Jozefom Veseľým, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, o zaplatenie 141 144,95 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/3/2019-203 zo dňa 14. novembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/3/2019-203 zo dňa 14. novembra 2019, p o t v r d z u j e .
- II. Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvej inštancie (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 43Cbi/3/2019-203 zo dňa 14. novembra 2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 84 880,26 eur s 5,00 % úrokom z omeškania ročne od 15. mája 2019 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,26 %.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 14. apríla 2019, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 141 144,95 eur z titulu náhrady škody spôsobenej žalovaným ako bývalým správcom konkurznej podstaty konaním bez odbornej starostlivosti a v rozpore s cieľom a účelom zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej tiež „ZKV“). Súd vo veci vykonal dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24K/351/98-140 zo dňa 28. októbra 1999 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka - Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v likvidácii“, IČO: 00 202 240 a za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený žalovaný. Táto skutočnosť medzi stranami sporu sporná nebola. Sporná nebola ani skutočnosť, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24K/351/98-Že-

1531 zo dňa 25. novembra 2011 (zverejneným v Obchodnom vestníku č. OV 168/2011 dňa 31. 08. 2011), v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 3Obo/86/2011 zo dňa 20. decembra 2011 (zverejneným v Obchodnom vestníku č. 5/2012 dňa 9. januára 2012), bol žalovaný zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu, do tejto funkcie bol ustanovený žalobca a žalovanému bola uložená povinnosť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia informovať žalobcu a dať mu k dispozícii všetky doklady. Dôvodom zbavenia žalovaného jeho funkcie správcu bola tá okolnosť, že so zverenými finančnými prostriedkami úpadcu nakladal bez náležitej odbornej starostlivosti a bez súhlasu súdu takým spôsobom, ktorým spôsobil úpadcovi a veriteľom úpadcu škodu. Žalovaný zverené finančné prostriedky úpadcu bez súhlasu súdu vložil do nebankovej spoločnosti, ktorá ich nie je schopná ani ochotná vrátiť. Z uznesenia o odvolaní žalovaného z funkcie správcu vyplýva, že tento počas výkonu svojej funkcie predložil konkurznému súdu dňa 2. decembra 2009 predbežnú konečnú správu o speňažení majetku konkurznej podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty, ktorú doplnil dňa 10. augusta 2010 a dňa 12. januára 2011. Konečná správa bola schválená Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením č. k. 47-24K/351/98-Že-1211 zo dňa 13. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. februára 2011. Týmto rozhodnutím krajský súd schválil konečnú správu žalovaného, v ktorej konštatoval príjmy z konkurznej podstaty celkovo vo výške 163 344,56 eur, výdavky v celkovej výške 65 414,76 eur, z toho výdavky podstaty vo výške 33 167,81 eur, predpokladané výdavky vo výške 2 614,33 eur, výdavky správcu vo výške 16 573,61 eur - už uhradené. Konkurznú odmenu súd schválil vo výške 15 663,87 eur a preddavok vo výške 5 165,06 eur, ktorý už bol uhradený, na doplatenie zostáva odmena 10 518,01 eur. Suma určená na rozdelenie pre veriteľov bola v sume 82 265,93 eur. Doplatok na odmenu správcu v sume vo výške 10 518,01 eur bol vyplatený žalovanému dňa 28. februára 2011 tak, ako to vyplýva z výpisu z účtu Volksbank Slovensko v spise na č. 1. 131.

3. Na základe konfirmácie o uzavretom obchode zo dňa 14. októbra 2009 odkúpil žalovaný opätovne (na základe predchádzajúcej konfirmácie zo dňa 14. júla 2009) novú zmenku vystaviteľa CI Holding a. s. za sumu 66 387,84 eur (2 mil. Sk) s dátumom splatnosti 31. decembra 2009 pri úrokovej sadzbe 2,5 % ročne, znejúcu na sumu 66 747,44 eur. Účastníci zmenkového obchodu sa dohodli, že odplata za vystavenie tejto zmenky bude uhradená majiteľom zmenky v zmysle „Dohody o započítaní pohľadávok“ zo dňa 14. októbra 2009 s tým, že rozdiel medzi započítanými pohľadávkami vo výške 424,14 eur (12 778,- Sk) poukáže spoločnosť CI Holding a. s. na účet úpadcu do 31. decembra 2009. V dobe splatnosti zmenky vystavenej na sumu vo výške 66 747,44 eur k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI Holding a. s. nedošlo. Vyššie uvedené skutočnosti sporné medzi stranami sporu neboli. V konaní nebola sporná ani skutočnosť, že žalobca uplatnil uvedenú pohľadávku zo zmenkového obchodu v konkurze vedenom na úpadcu CI Holding a. s., na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. mája 2012. Sporné v konaní nebolo ani to, že po uplatnení pohľadávky v konkurze voči CI Holding a. s. žiadna suma žalobcovi vyplatená nebola. Žalobca ako správca úpadcu na výsluchu v trestnej veci voči žalovanému dňa 2. apríla 2012 uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody voči žalovanému v sume 66 747,44 eur zo zmenkového obchodu. Na hlavnom pojednávaní dňa 17. apríla 2013 v trestnej veci voči žalovanému vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/7/2013 žalobca ako poškodený uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 168 957,08 eur. Jedná sa o celkové príjmy z konkurzného konania, keďže žalovaný nedoložil výdavky konkurzu (podľa obsahu zápisnice v spise na č. 1. 181). Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 6. decembra 2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018-4269 zo dňa 18. októbra 2018, bol žalovaný uznaný vinným na tom skutkovom základe, že neoprávnene investoval finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu, na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a. s., čím spáchal pokračujúci prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona. Z výpisu z účtu úpadcu vedeného vo Volksbank Slovensko a. s. vyplýva, že v dňoch 31. januára 2012, 8. februára 2012, 16. marca 2012 a 17. apríla 2012 žalovaný vykonal úhrady 4 x po 66,39 eur, ktoré mali byť vyplatené z dôvodu vedenia účtovníctva. Jedná sa spolu o sumu 265,56 eur, ktoré platby boli vykonané v čase po 9. januára 2012, kedy bol žalovaný právoplatne zbavený funkcie správcu úpadcu. Na základe schválenej konečnej správy vypracovanej žalovaným, tento neodovzdal žalobcovi ako novému správcovi sumu

určenú na rozdelenie pre veriteľov vo výške 82 265,93 eur a ani sumu 2 614,33 eur ako predpokladané výdavky konkurzu po schválení konečnej správy, spolu vo výške 84 880,26 eur. Uvedené skutočnosti v konaní sporné neboli.

4. Sporná na základe procesnej obrany žalovaného bola výška uplatnenej škody, keď žalovaný tvrdil, že žalobcom nie je ničím preukázaná a podložená. Sporné ostalo aj tvrdenie žalovaného o predčasnosti uplatnenia náhrady škody vo výške zmenkového obchodu vzhľadom na prihlásenie tejto pohľadávky do konkurzu spoločnosti CI Holding a. s. a sporná ostala aj skutočnosť porušenia právnej povinnosti žalovaným, keď tento namietal, že z jeho strany k žiadnemu porušeniu povinnosti nedošlo. Sporná v konaní ostala aj vymáhateľnosť uplatnenej pohľadávky, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného.

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na ustanovenia § 8 ods. 2, ods. 5 ZKV, § 29 ods. 1, ods. 4 ZKV, § 31 ods. 1 písm. f/, § 31 ods. 3 písm. a/, § 31 ods. 6 písm. a/ ZKV, § 420 ods. 1, ods. 3 a § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

6. Žalobca sa v konaní domáhal od žalovaného náhrady škody vyplývajúcej zo zodpovednosti za škodu pre porušenie právnej povinnosti žalovaného konať vo funkcii správcu s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na tvrdenia žalovaného, ktorý namietal výšku škody, jej existenciu, ako aj porušenie právnej povinnosti, sa súd zaoberal skúmaním naplnenia všetkých predpokladov nároku na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ, t. j. porušením právnej povinnosti, vznikom škody a jej výškou, príčinnou súvislosťou a zavinením žalovaného. Keďže nárok na náhradu škody je voči žalovanému uplatňovaný z titulu výkonu jeho funkcie správcu v zmysle § 8 ods. 2 ZKV, na ustálenie zodpovednosti žalovaného za škodu súd aplikoval ust. § 420 OZ ako základnú úpravu súkromného práva pri zodpovednosti za škodu.

7. Žalovaný namietal okrem iného výšku žalobcom uplatnenej škody tvrdiac, že z jeho tvrdení a z predložených dokladov, ním uplatnená výška škody nevyplýva. Žalobca odôvodnil výšku škody v sume 141 144,95 eur tým, že táto pozostáva z nepreukázaných hotových výdavkov žalovaného ako správcu vo výške 14 912,19 eur, zo sumy 2 133,89 eur ako nepreukázaných nákladov spojených s udržiavaním a správou konkurznej podstaty, zo sumy 15 663,87 eur ako odmeny správcu, ktorá mala byť žalovanému vyplatená rozpore so ZKV a mala byť splatná až na základe rozvrhového uznesenia, zo sumy 12 163,46 eur ako poskytnutých prevádzkových preddavkov nevyúčtovaných žalovaným, zo sumy 4 500,- eur vyplatených žalovaným po schválení konečnej správy v roku 2011 bez preukázania účelu ich použitia, zo sumy 66 747,44 eur ako neoprávnene investovaných finančných prostriedkov do zmenkového obchodu, ktorá nebola žalovanému vyplatená, ako aj z vyúčtovaných debetných úrokov vo výške 24,10 eur. V priebehu konania žalobca tvrdil, že po schválení konečnej správy súdom a po odvolaní z funkcie správcu, žalovaný neodovzdal žalobcovi finančné prostriedky určené na uspokojenie pohľadávok veriteľov vo výške 82 265,93 eur a ani sumu zodpovedajúcu výške predpokladaných výdavkov po schválení konečnej správy v čiastke 2 614,33 spolu 84 880,26 eur. Súd vo vzťahu k uvedenému konštatoval, že suma vo výške 141 144,95 eur uplatnená z titulu náhrady škody, nie je v celej takto uplatnenej výške dôvodná. Uviedol, že žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody nielen v sume, ktorá mala byť určená na prerozdelenie pre veriteľov a nielen v sume, ktorá mala byť určená na ďalšie predpokladané výdavky v súvislosti s konkurzom, ale si uplatnil aj nárok na náhradu tých výdavkov a nákladov, ktoré považoval za nepreukázateľné, neúčelné, t. j. hotové výdavky správcu a náklady súvisiace so správou a udržiavaním konkurzu. Zdôraznil, že návrh konečnej správy predkladá na schválenie správcu konkurznému súdu, ktorý konečnú správu a vyúčtovanie prejedná na pojednávaní a rozhodne o nej uznesením (§ 29 ods. 4 ZKV).

8. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie o schválení konečnej správy č. k. 47-24K 351/98-Že-1211 zo dňa 13. januára 2011, právoplatné dňa 15. februára 2011, z ktorého vyplýva, že konkurzný súd v rámci svojej pôsobnosti schválil konečnú správu predloženú žalovaným ako bývalým správcom tak, že odsúhlasil príjmy vo výške 163 344,56 eur, výdavky v celkovej výške 65 414,76 eur, vrátane predpokladaných výdavkov vo výške 2 614,33 eur a odsúhlasil aj konkurznú odmenu vo výške 15 663,87 eur, z ktorej bola žalovanému vyplatená ako preddavok suma vo výške 5 145,06 eur. Schválil aj

konečnú sumu určenú na rozdelenie pre veriteľov v sume 82 265,93 eur. Z predmetného uznesenia vyplýva suma, ktorá mala ostať v konkurze na prerozdelenie pre veriteľov vo výške 82 265,93 eur, ako aj suma 2 614,33 eur na predpokladané výdavky konkurzu. Spolu mala ostať a žalovaným mala byť odovzdaná žalobcovi suma 84 880,26 eur. Táto suma sa však ani v hotovosti a ani na účtoch úpadcu nenachádza, uvedená suma nebola použitá žalovaným na účel určený v konečnej správe schválenej konkurzným súdom a žalovaný ju po zbavení funkcie správcu žalobcovi neodovzdal.

9. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18. októbra 2015 uviedol, že pokiaľ právoplatným uznesením o schválení konečnej správy boli schválené výdavky v konkurze, vrátane odmeny správcu, nie je možné tento záver konkurzného súdu, ktorý má právomoc a pôsobnosť rozhodovať o účelnosti týchto nákladov, revidovať iným procesným prostriedkom, a to podaním žaloby o náhradu škody voči žalovanému ako bývalému správcovi. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie ako nedôvodné vyhodnotil všetky čiastky uplatnené žalobcom nad sumu určenú podľa konečnej správy na rozdelenie pre veriteľov vo výške 82 265,93 eur a predpokladaných výdavkov konkurzu vo výške 2 614,33 eur, spolu vo výške 84 880,26 eur, uplatnené voči žalovanému ako náhrada škody.

10. Súd prvej inštancie za nesprávnu vyhodnotil aj námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že žalovaný si svojvoľne vyplatil dňa 28. februára 2011 doplatok priznanej odmeny vo výške 10 518,01 eur. Uviedol, že výdavky a odmena správcu sú pohľadávkou proti podstate podľa § 31 ods. 6 písm. a/ ZKV, ktorá sa uspokojuje kedykoľvek v priebehu konkurzu podľa § 31 ods. 1 ZKV. Keďže v čase vyplatenia uvedených finančných prostriedkov, t. j. odmeny správcu v sume 10 518,01 eur (ku dňu 28. februára 2011), žalovaný vykonával funkciu správcu úpadcu, bola táto suma vyplatená v jeho prospech v súlade s § 3 ZKV podľa konkurzným súdom schválenej konečnej správy. Súd preto ustálil, že oprávnenými nárokmi voči žalovanému z titulu náhrady škody môžu byť len tie sumy, ktoré boli uvedené na prerozdelenie pre veriteľov vo výške 82 265,93 eur a ktoré mali predstavovať predpokladané výdavky konkurzu vo výške 2 614,33 eur, t. j. ktoré ešte ku dňu schválenia konečnej správy vynaložené neboli.

11. Súd dospel k záveru, že pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu škody a určení jej výšky voči žalovanému je relevantná suma určená na rozdelenie pre veriteľov a na predpokladané výdavky v celkovej sume 84 880,26 eur, ktorá po schválení konečnej správy mala byť žalovaným odovzdaná žalobcovi ako novému správcovi. Pri takto určenej sume, pri ktorej je možné uvažovať o vzniku nároku na náhradu škody, súd skúmal splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu na strane žalovaného.

12. Medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že žalovaný finančné prostriedky po schválení konečnej správy a po zbavení funkcie správcu v celkovej výške 84 880,26 eur žalobcovi nevydal. V konaní nebola sporná ani skutočnosť, že žalovaný tieto finančné prostriedky nepoužil na uspokojenie pohľadávok veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu tak, ako bol na to povinný podľa schválenej konečnej správy. Povinnosť správcu podstaty postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ods. 2 ZKV, zahŕňa jeho povinnosť riadne udržiavať a spravovať konkurznú podstatu, teda vykonávať činnosť smerujúcu k tomu, aby nedochádzalo k znehodnoteniu konkurznej podstaty, aby majetok do nej patriaci bol využívaný v súlade s jeho určením, a to za účelom dosiahnutia základného cieľa, t. j. pomerného uspokojenia pohľadávok veriteľov. V konkrétnom prípade vzhľadom na schválenie konečnej správy konkurzným súdom, základnou povinnosťou spadajúcou pod odbornú starostlivosť bolo zo strany žalovaného (po jeho zbavení funkcie správcu) odovzdať žalobcovi finančné prostriedky, získané speňazením majetku úpadcu, určené na uspokojenie veriteľov a na ďalšie predpokladané výdavky súvisiace s konkurzom v celkovej výške 84 880,26 eur. Ku dňu vydania tohto rozhodnutia si žalovaný svoju povinnosť nesplnil. Žalovaný po zbavení funkcie správcu podstaty bol povinný odovzdať žalobcovi finančné prostriedky spolu s dokumentáciou vrátane účtovníctva. Pri splnení tejto povinnosti bol žalovaný povinný postupovať s odbornou starostlivosťou v zmysle § 8 ods. 2 ZKV. Konkurzný súd schválil konečnú správu na základe údajov predložených zo strany samotného žalovaného, ktorý v návrhu na schválenie konečnej správy potvrdil a deklaroval prijatie finančných prostriedkov zo speňazenia majetku úpadcu. Zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu nezaniká ani

vtedy, ak je rozhodnutím konkurzného súdu zbavený funkcie a na jeho miesto je ustanovený nový správca konkurznej podstaty.

13. Za irelevantnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku žalovaného o tom, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii žiadnym spôsobom nevymedzuje konkrétne porušenie tých povinností, ktoré mu kladie za vinu žalobca pri uplatnení svojho nároku. Súd konštatoval, že žalovaný súdom schválené finančné prostriedky určené pre veriteľov a predpokladané výdavky po zbavení jeho funkcie žalobcovi neodovzdal, čím nedošlo k naplneniu základného zmyslu konkurzného konania, a to uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov. Takéto konanie žalovaného, ktorý po zbavení funkcie správcu neodovzdal žalobcovi finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu, je konaním v rozpore s povinnosťou žalovaného postupovať v konkurze s odbornou starostlivosťou.

14. Súd mal v konaní za nesporné speňaženie majetku úpadcu, ďalej nebolo sporné schválenie konečnej správy konkurzným súdom, nebolo sporné, že žalovaný finančné prostriedky určené na rozdelenie pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu nepoužil na tento účel, nebolo sporné ani to, že žalovaný ku dňu rozhodnutia súdu neodovzdal žalobcovi sumu určenú na prerozdelenie pre veriteľov a na predpokladané výdavky súvisiace s konkurzom. Takéto konanie žalovaného je porušením právnej povinnosti uvedenej v § 8 ods. 2 ZKV, keď súdom určenú sumu v právoplatnom uznesení o schválení konečnej správy, žalovaný žalobcovi neodovzdal.

15. Z návrhu žalovaného na schválenie konečnej správy, vrátane jeho dvoch doplnení, súd zistil, že to bol samotný žalovaný, ktorý deklaroval predložením konečnej správy na schválenie prijatie finančných prostriedkov vo výške speňaženia majetku úpadcu v sume 163 344,56 eur, pričom konštatoval aj výdavky v sume 65 414,76 eur a odmenu vo výške 19 663,87 eur. Napriek ním deklarovanej skutočnosti o existencii sumy určenej pre veriteľov v čiastke 82 265,93 eur a v čiastke 2 614,33 eur ako predpokladaných výdavkov, uvedenú sumu žalobcovi neodovzdal, a teda takéto jeho konanie je porušením povinnosti správcu podľa § 8 ods. 2 ZKV.

16. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázanú aj existenciu skutočnej škody ako majetkovej ujmy na strane úpadcu, ktorá vznikla porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného. K majetkovej ujme došlo tým, že žalovaný v návrhu na schválenie konečnej správy potvrdil existenciu finančných prostriedkov v majetku úpadcu vo výške 84 880,26 eur, ktoré neboli žalovaným použité pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov podľa schválenej konečnej správy a ktoré v rozpore s jeho povinnosťou žalobcovi neodovzdal. Z dokladov predložených žalobcovi ku dňu 5. decembra 2017 vyplýva, že úpadca nimi ani nedisponuje. Výška ujmy určenej súdom predstavuje rozdiel medzi príjmami dosiahnutými v konkurze a schválenými výdavkami podľa konečnej správy, a to v sume 84 880,26 eur, ktorá sa v majetku úpadcu nenachádza a žalovaným nebola použitá ani na účel podľa schválenej konečnej správy. Výška škody v danom prípade predstavuje tú čiastku, ktorú žalovaný mal povinnosť odovzdať žalobcovi na prerozdelenie pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu. Žalovaný tak svojím konaním spôsobil škodu spočívajúcu v znížení majetku úpadcu určeného na prerozdelenie pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu.

17. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že už samotná skutočnosť, že žalovaný napriek odvolaniu z funkcie správcu a napriek viacerým výzvam žalobcu, neodovzdal žalobcovi finančné prostriedky vo výške 84 880,26 eur, zakladá jeho zodpovednosť za škodu podľa § 8 ods. 2 ZKV bez ohľadu na to, na aké účely alebo akým spôsobom použil uvedené finančné prostriedky, ktoré mali byť podľa ním navrhutej a súdom schválenej konečnej správy určené na výplatu veriteľom a na ďalšie predpokladané výdavky súvisiace s konkurzom. Použitie uvedených finančných prostriedkov žalovaným na akýkoľvek iný účel, ako bol uvedený v schválenej konečnej správe a ich neodovzdanie žalobcovi, je porušením povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou pri výkone funkcie správcu. Určenie takéhoto konania, ktoré je porušením povinnosti žalovaného zakladajúce jeho zodpovednosť za škodu, bolo už v obdobnej veci právoplatne judikované v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cbi/2/2016-267 zo dňa 5. októbra 2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/4/2018 zo dňa 27. marca 2019.

18. Z dôvodu komplexného posúdenia porušenia povinností žalovaného konať s odbornou starostlivosťou, sa súd prvej inštancie zaoberal aj jeho konkrétnym postupom pri investovaní finančných prostriedkov v zmenkovom obchode s CI Holding a.s.. V prejednávanom spore je preukázané a táto skutočnosť sporná nebola, že žalobca časť finančných prostriedkov vo výške 66 387,84 eur (2 mil. Sk) investoval do zmenkového obchodu a nákupu zmenky od vystaviteľa CI Holding a.s., ktorý v lehote splatnosti do 31. decembra 2009 túto zmenku žalovanému ako bývalému správcovi nevyplatil. Takýto spôsob nakladania s majetkom úpadcu, a to s finančnými prostriedkami získanými zo speňazenia majetku úpadcu, súd vyhodnotil ako konanie v rozpore so zákonom o konkurze a vyrovnaní, s jeho účelom a zmyslom. Je nesporné, že žalovaný investoval vyššie uvedené finančné prostriedky do obchodnej spoločnosti CI Holding a. s. ako nebankového subjektu, ktorý nevykonáva činnosť na základe zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a nad činnosťou ktorého nedohliada Národná banka Slovenska. Žalovanému ako osobe s vysokoškolským právnickým vzdelaním muselo byť zrejmé pri uzatváraní obchodov s nebankovou spoločnosťou, že sa jedná o vysokorizikovú činnosť, ktorej dôsledkom môže byť aj nenavrátanie finančných prostriedkov vložených do takýchto rizikových obchodov. Podľa súdu žalovaný príslušné riziko nezohľadnil, a teda v časti realizovania zmenkového obchodu vo výške 66 387,84 eur došlo k porušeniu právnej povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou v rozpore s ust. § 8 ods. 2 ZKV. Aj toto samostatné konanie žalovaného preto zakladá jeho zodpovednosť za škodu, aj keď podľa názoru súdu postačuje na tento záver zistenie o neodovzdaní sumy 84 880,26 eur žalobcovi, bez ohľadu na účel a spôsob jej použitia žalovaným.

19. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s procesnou obranou žalovaného o tom, že minimálne pri uplatnení škody vo výške zmenkového obchodu v sume 66 387,84 eur je žaloba predčasná, pretože v tejto sume bola žalobcom uplatnená pohľadávka v rámci konkurzu na majetok spoločnosti CI Holding a.s.. Žalovaný tvrdil, že majetok úpadcu sa neznížil, len má inú formu, a to formu pohľadávky voči spoločnosti CI Holding v konkurze. Žalovaný tvrdil, že pokiaľ nebude skončené toto konkurzné konanie, z ktorého bude zrejmá výška uspokojenia pohľadávky žalobcu ako veriteľa, je žaloba o náhradu škody v tejto časti predčasná. Vo vzťahu k uvedenému mal súd za nepochybné, že to bol sám žalovaný, ktorý v návrhu na schválenie konečnej správy a jej doplnení zo dňa 12. januára 2011, konštatoval existenciu peňažných prostriedkov vo výške 82 265,93 eur na uspokojenie pre veriteľov, ako aj čiastky 2 614,33 eur na uspokojenie predpokladaných výdavkov konkurzu po schválení konečnej správy. Ku dňu vydania tohto rozhodnutia nebolo sporné, že táto suma nebola pre žalobcu žalovaným vydaná. Žalovaný sa vyjadroval len k predčasnosti žaloby v časti o nároku na náhradu škody pozostávajúcej z výšky zmenkového obchodu v sume 66 387,84 eur. Hoci žalovaný tvrdil, že sa jedná o majetok úpadcu vo forme pohľadávky voči dlžníkovi úpadcu, žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia o výške hodnoty tohto majetku vo forme pohľadávky a nepreukázal ani predpokladané obdobie úhrady tejto pohľadávky z majetku dlžníka úpadcu. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že sa jedná o majetok vo forme pohľadávky a žaloba je v tejto časti predčasná, bolo jeho dôkaznou povinnosťou v rámci procesnej obrany preukázať hodnotu tejto pohľadávky. Súd vyslovil názor, že je v rozpore so zásadou spravodlivej ochrany práv strán sporu, ako aj veriteľov pohľadávok prihlásených do konkurzu na majetok úpadcu, aby ich uspokojenie malo byť odložené do času zistenia majetku konkurznej podstaty CI Holding a.s., pričom tento stav bol zapríčinený práve porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného pri realizácii rizikového obchodu s nebankovou spoločnosťou.

20. Príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti žalovaného postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate s odbornou starostlivosťou mal súd prvej inštancie preukázanú tým, že ku škode, t. j. k zníženiu majetkovej podstaty o sumu určenú na vyplatenie pre veriteľov a úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu, došlo v dôsledku nakladania s konkurznou podstatou zo strany žalovaného, ktorý v rozpore so zákonom o konkurze a vyrovnaní a v rozpore so schválenou konečnou správou neodovzdal žalobcovi sumu určenú na uspokojenie pre veriteľov a predpokladané výdavky konkurzu a tieto peniaze neboli žalovaným na uvedený účel ani použité, hoci boli žalovaným získané speňazením majetku úpadcu. V konaní mal súd preukázané, že k majetkovej ujme na strane žalobcu v sume 84 880,26 eur došlo len a výhradne postupom žalovaného.

21. Súd sa napokon zaoberal aj splnením posledného predpokladu zodpovednosti za škodu, a to zavinením žalovaného za vznik škody. Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu sa nejedná o obchodnozávazkový vzťah, súd vyhodnocoval predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody podľa § 420 OZ, vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti za škodu s prezumpciou zavinenia. Ust. § 420 ods. 3 OZ pripúšťa možnosť zbaviť sa zodpovednosti za škodu v prípade, ak sa preukáže, že zodpovedný subjekt škodu nezavinil.

22. V časti priznanej náhrady škody vo výške 84 880,26 eur, pozostávajúcej zo sumy určenej pre veriteľov a z nákladov na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu, nebolo sporné, že túto čiastku žalovaný žalobcovi nevydal a ani ju nepoužil na účel uvedený v schválenej konečnej správe. Časť z tejto sumy vo výške 66 387,84 eur bola žalovaným neoprávnene investovaná do zmenkového obchodu. V zostávajúcej časti 18 492,42 eur žalovaný nevedel uviesť dôvod nevydania tejto sumy. Žalovaný nepreukázal stratu finančných prostriedkov v tejto výške, nepreukázal nakladanie s touto sumou iným subjektom ako samotným žalovaným a napriek tomu, že bola schválená konečná správa na základe samotného návrhu žalovaného, tento uvedenú sumu žalobcovi nevydal a ani ju nepoužil na účel uvedený v schválenej konečnej správe. V časti priznaného nároku na náhradu škody vo výške 84 880,26 eur sa jedná o úmyselné zavinenie vo forme nepriameho úmyslu, keďže žalovaný vedel, že neodovzdaním peňažných prostriedkov novému správcovi dôjde k majetkovej ujme úpadcu a pre prípad, že táto situácia nastane, bol s tým uzročený. Pre tento záver je podstatný výsledok protiprávneho konania žalovaného, a to neodovzdanie peňažných prostriedkov novému správcovi a ich nepoužitie na účel uvedený v schválenej konečnej správe. Takéto konanie, majúce za následok zníženie majetku úpadcu, t. j. vznik majetkovej ujmy na strane úpadcu, v sebe už zahŕňa aj predchádzajúce čiastkové konanie žalovaného spočívajúce v neoprávnenom investovaní finančných prostriedkov úpadcu do zmenkového obchodu. Vo vzťahu k neodovzdaniu finančných prostriedkov nad sumu zmenkového obchodu v sume 66 387,84 eur žalovaný žiadne tvrdenie ani dôkazy, ktoré by smerovali k zbaveniu sa jeho zodpovednosti za vzniknutú škodu, v konaní neprodukoval. Tvrdenia žalovaného k investovaniu finančných prostriedkov úpadcu do zmenkového obchodu, ktorými mienil preukázať, že za vzniknutú škodu nezodpovedá, považoval súd za irelevantné, pretože podstatný je výsledok konania žalovaného spočívajúci v neodovzdaní peňažných prostriedkov novému správcovi a ich nepoužitie na účel uvedený v schválenej konečnej správe. Ich použitie na iný účel ako na uspokojenie pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu, zakladá zodpovednosť žalovaného za takto vzniknutú škodu.

23. Aj pri posudzovaní zavinenia žalovaného z hľadiska samostatného konania pri zmenkovom obchode, dospel súd k záveru o existencii jeho zavinenia. Podľa súdu žalovaný bol uzročený s možnosťou vzniku škody, s rizikom straty pri takomto obchode a bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že zmenkové obchody budú úspešné a finančné prostriedky sa do konkurznej podstaty vrátia. O možnosti spôsobenia škody teda vedomosť mal, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takúto škodu nespôsobí. Aj v tejto časti konania žalovaného sa jedná o zavinené konanie vo forme vedomej nedbanlivosti. Ust. § 420 ods. 3 OZ upravuje zodpovednosť za škodu na základe prezumpcie nedbanlivostného konania. Dôkazné bremeno preukázať, že škoda nevznikla zavineným konaním, je na škodcovi. Žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že škodu nezavinil, a preto podľa § 420 ods. 3 OZ platí, že vznik škody zavinil.

24. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v čase predloženia doplnenia konečnej správy ku dňu 12. januára 2011, ako aj v čase schválenia konečnej správy konkurzným súdom žalovaný vedel, že na uspokojenie pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov nie je k dispozícii ním uvádzaná suma 82 265,93 eur a 2 614,33 eur, keďže zmenka splatná 31. decembra 2009 vyplatená k tomuto dátumu nebola. Napriek tomu žalovaný predložil návrh konečnej správy počítajúc s uvedenou sumou, ktorú k dispozícii ale nemal.

25. K začiatku a plynutiu premlčacej lehoty v časti priznanej sumy 84 880,26 eur, súd uviedol, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najskôr od okamihu, kedy sa žalobca objektívne mal nielen možnosť dozvedieť, ale sa aj skutočne dozvedel o existencii, resp. neexistencii akýchkoľvek finančných prostriedkov v majetku úpadcu. O tejto skutočnosti sa žalobca mohol dozvedieť najskôr ku dňu 5.

decembra 2017, kedy zo strany žalovaného bola žalobcovi vydaná posledná časť konkurznej agendy vzťahujúca sa k relevantnému obdobiu od vyhlásenia konkurzu v roku 1999 do roku 2003, preukazujúca výšku dosiahnutých príjmov a výdavkov, vrátane stavov na účtoch žalobcu a identifikácii týchto účtov. Keďže žaloba bola doručená súdu dňa 14. apríla 2019, bola uplatnená včas v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Hoci konečná správa bola schválená súdom s právoplatnosťou ku dňu 15. februára 2011, kde bola určená aj suma na uspokojenie pre veriteľov a na predpokladané výdavky konkurzu, samotnou právoplatnosťou tohto rozhodnutia, ako ani ustanovením žalobcu do funkcie správcu, nie je možné ešte konštatovať vedomosť žalobcu o existencii a vzniku škody. Túto vedomosť je možné konštatovať až okamihom predloženia kompletnej dokumentácie od žalovaného, ktorá umožnila prijať záver o neexistencii akéhokoľvek majetku na strane úpadcu. Žalovaný, ktorý v konaní uplatňuje námietku premlčania, odovzdal žalobcovi kompletnú dokumentáciu až ku dňu 5. decembra 2017, t. j. takmer päť rokov po zbavení funkcie správcu. Začiatok plynutia premlčacej lehoty až odo dňa odovzdania kompletnej konkurznej agendy vyplýva napr. aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cbi/2/2016-267 zo dňa 5. októbra 2017, potvrdeného rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/4/2018 zo dňa 27. marca 2017.

26. Súd preto neprihliadol na námietku žalovaného o začiatku plynutia premlčacej lehoty už od dňa ustanovenia žalobcu do funkcie správcu úpadcu. Neprihliadol ani na jeho tvrdenie, že žalobca si už skôr, a to v trestnom konaní, uplatnil náhradu škody. Na hlavnom pojednávaní dňa 17. apríla 2013 v trestnej veci voči žalovanému vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/7/2013, žalobca síce ako poškodený uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 168 957,08 eur, ako však vyplýva z obsahu zápisnice z tohto pojednávania v spise na č. l.181, uplatnená suma predstavovala celkové príjmy z konkurzného konania, keďže žalovaný nedoložil výdavky konkurzu. Žalobca tak pre nesúčinnosť žalovaného nemal vedomosť o výške skutočnej škody z dôvodu nepredloženia dokumentácie žalovaným, preto nebol splnený predpoklad začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty k tomuto dátumu.

27. Žalovaný ďalej namietal, že žalobca si uplatnil škodu ešte predtým, ako mu bola odovzdaná agenda zo strany žalovaného, v konaní vedenom pod sp. zn. 45Cbi/2/2013, a teda takýto nárok už bol raz uplatnený a takáto istá žaloba bola podaná až v mesiaci apríl roku 2019. Tvrdil, že samotná skutočnosť, či došlo alebo nedošlo k odovzdaniu akýchkoľvek písomností, nemala vplyv na plynutie objektívnej alebo subjektívnej lehoty pri uplatnení nároku žalobcu. Súd prvej inštancie na túto obranu žalovaného neprihliadol. Uviedol, že o nároku žalobcu v konaní vedenom pod sp. zn. 45Cbi/2/2013 rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 29. januára 2019, č. k. 5Obo/18/2018 tak, že žalobu žalobcu voči žalovanému o zaplatenie 16 499,99 eur zamietol. Z obsahu uvedeného rozhodnutia tvrdenie žalovaného o uplatnení náhrady škody voči nemu v konaní vedenom pod sp. zn. 45Cbi/2/2013 nevyplýva. Podaním tejto žaloby nezačala plynúť ani subjektívna premlčacia lehota, pretože z označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že žalovaný nepredložil doklady preukazujúce naloženie s finančnými prostriedkami, a teda žalobca nemohol mať vedomosť o skutočnej škode v priebehu tohto konania a ani si ju v ňom neuplatnil.

28. Súd prvej inštancie poukázal na § 106 ods. 2 OZ a rozhodnutie Najvyšší súd SR sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18. októbra 2016 konštatoval, že objektívna premlčacia doba môže začať plynúť až od okamihu vzniku škody a najskôr od tohto dňa môže začať plynúť aj subjektívna premlčacia doba. V určitých prípadoch je možné, aby začiatok plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby podľa § 106 ods. 1 a 2 OZ nastal v totožný okamih, subjektívna premlčacia doba však môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. K časti uplatneného a súdom priznaného nároku na náhradu škody vo výške 84 880,26 eur, súd prvej inštancie konštatoval, že objektívna lehota, ako aj subjektívna premlčacia lehota začali plynúť až dňom 5. decembra 2017, kedy bolo zrejmé, že žalovaný nevydá podľa predložených dokladov žalobcovi sumu určenú na uspokojenie veriteľov a na predpokladané výdavky konkurzu v čiastke 84 880,26 eur, pretože v majetku úpadcu sa tieto finančné prostriedky nenachádzajú, súčasne kedy sa žalobca o tejto skutočnosti aj reálne dozvedel. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd neprihliadol na námietku premlčania voči uplatnenému a súdom priznanému nároku na náhradu škody v sume 84 880,26 eur.

29. Aj keď to súd nepovažoval za nutné, z dôvodu komplexného posúdenia nároku žalobcu a vysporiadania sa s obranou žalovaného, súd posúdil námietku premlčania samostatne aj voči tej časti uplatneného nároku, ktorý mal pozostávať z neoprávneného investovania do zmenkového obchodu s CI Holding a.s.

30. Žalobca bol ustanovený do funkcie správcu úpadcu na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zverejneného v Obchodnom vestníku dňa 9. januára 2012. V konaní nebolo sporné, že už dňa 2. apríla 2012 uplatnil v trestnom konaní nárok zo zmenkového obchodu ako nárok na náhradu škody vo výške 66 747,44 eur. Náhrada škody bola v trestnom konaní uplatnená z dôvodu a vo výške zmenkového obchodu žalobcom ako osobou oprávnenou. Dňa 5. decembra 2017 Okresný súd Banská Bystrica v rozhodnutí sp. zn. 5T/ST/7/2013, v ktorom bol žalovaný uznaný vinným, odkázal žalobcu pri uplatnení nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie. V konaní nebolo preukázané, ktorým dátumom bolo toto rozhodnutie doručené žalobcovi ako osobe oprávnenej na podanie odvolania. Vychádzajúc z dokladov nachádzajúcich sa v spise, pokiaľ by už dňom 5. decembra 2017 bolo toto rozhodnutie doručené žalobcovi, potom v zmysle § 112 OZ spočívala premlčacia lehota v tejto časti uplatneného nároku na náhradu škody od 2. apríla 2012 (deň uplatnenia škody vo výške zmenkového obchodu pri výsluchu žalobcu ako poškodeného) do 5. decembra 2017. Pokiaľ bola žaloba doručená súdu dňa 14. apríla 2019, bola zachovaná ako subjektívna, tak aj objektívna lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody voči žalovanému podľa 106 ods. 1 a 2 OZ.

31. S poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie vyhovel nároku žalobcu v časti zaplatenia náhrady škody vo výške 84 880,26 eur, ktorá predstavuje podľa konkurzným súdom schválenej konečnej správy čiastku na uspokojenie pre veriteľov vo výške 82 265,93 eur a vo výške 2 614,33 eur určenú na predpokladané výdavky konkurzu. Označená suma mala byť po schválení konečnej správy a po odvolaní žalovaného z funkcie správcu, v majetku úpadcu, avšak v ňom chýbala. Tým, že žalovaný v rozpore s plnením svojich povinností nevydal uvedenú sumu žalobcovi, spôsobil škodu v tejto výške.

32. Sumu nad priznanú čiastku 84 880,26 eur, ktorá predstavuje vyplatenú odmenu správcu, žalobcom tvrdené nepreukázané výdavky a náklady správcu, ako aj výdavky spojené s vedením a udržiavaním konkurzu, nebolo možné žalobcovi priznať, pretože tieto nároky boli ako oprávnené schválené právoplatným rozhodnutím konkurzného súdu o schválení konečnej správy a považujú sa za dôvodné. Žalobu v časti nad priznanú sumu 84 880,26 eur preto súd zamietol.

33. Z priznanej sumy 84 880,26 eur súd priznal žalobcovi úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ s použitím § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v zákonom určenej výške 5 % ročne od 15. mája 2019 do zaplatenia. Pri určení dátumu, od ktorého sú úroky z omeškania priznané, súd vychádzal z ust. § 563 OZ. Keďže z obsahu spisu nevyplýval dátum, kedy bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie uplatneného nároku na náhradu škody, súd považoval doručenie žaloby žalovanému za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 13. mája 2019. Podľa § 563 OZ bol žalovaný povinný plniť prvého dňa po tom, ako mu bola doručená žaloba, t. j. 14. mája 2019. Keďže uplatnený nárok v tento deň neuhradil, nasledujúcim dňom, t. j. 15. mája 2019, sa dostal do omeškania a od tohto dátumu bol zaviazaný aj na zaplatenie úrokov z omeškania.

34. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 C. s. p. a žalobcovi ako strane čiastočne úspešnej v spore priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý čiastočne v spore úspešný nebol. Žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 141 144,95 eur, pričom súd mu priznal sumu 84 880,26 eur, čo predstavuje 60,13 % úspech v konaní a jeho neúspech predstavuje 39,87 %. Po odpočítaní neúspechu žalobcu v konaní od jeho úspechu, predstavuje pomer úspešnosti žalobcu v konaní 20,26 %.

35. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie tak žalobca, ako aj žalovaný.

36. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/3/2019-203 zo dňa 14. novembra 2019, čo do výrokov II. a III., a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

37. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že žalovaný svojím návrhom na schválenie konečnej správy a údajmi, ktoré tento návrh obsahoval, súd vedome zavádzal, nakoľko v čase vyhotovenia definitívneho znenia konečnej správy mal preukázateľne vedomosť o tom, že finančné prostriedky, o ktorých tvrdil, že budú po schválení konečnej správy použité na pomerné uspokojenie veriteľov prihlásených pohľadávok, nemá vo svojej dispozícii. Rovnako konkurznému súdu neoznámil, že nemá doklady, ktorými by vedel jednoznačne preukázať hospodárne a účelné nakladanie s konkurznou podstatou. Z preskúmania dokladov po ich odovzdaní žalobcovi tiež vyplynulo, že iba niekoľko dní po schválení konečnej správy súdom, žalovaný finančné prostriedky, ktoré ešte mal na bežnom účte, vybral a uhradil si časť nevyplatenej odmeny správcu vo výške 10 518,81 eur a dodatočne vybral alebo previedol v prospech neidentifikovaného bežného účtu (nevylučujúc, že sa jedná o osobný účet žalovaného) sumu celkom 4 500,- eur. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že žalovaný nielenže nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ale postupoval aj v rozpore s dobrými mravmi, keď finančné prostriedky, ktoré ku dňu schválenia konečnej správy mal ešte na bežnom účte, hoci nie v rozsahu, v akom to deklaroval v konečnej správe, nepoužil na čo i len čiastkové plnenie v prospech veriteľov, ale ich použil na uspokojenie svojich potrieb.

38. Žalobca sa v odvolaní nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o tom, že z dôvodu schválenej konečnej správy nie je možné použitie finančných prostriedkov patriacich do podstaty na nepreukázané hotové výdavky správcu a náklady konkurzu tak, ako boli špecifikované v žalobe a žalobnej replike, považovať za škodu, pretože už boli preskúmané súdom. Za podstatnú považuje otázku, či je možné považovať za škodu aj sumy, ktoré ako výdavky a náklady žalovaný síce zahrnul do konečnej správy a súd ich aj schválil, ale je preukázané, že pri týchto sumách nedokáže dôveryhodným spôsobom uviesť účel ich vyplatenia. Do celkovej škody, ktorú žalovaný spôsobil, je potrebné podľa žalobcu zahrnúť nielen sumu uvedenú ako výťažok určený na uspokojenie veriteľov a ďalšie predpokladané náklady konkurzu do jeho skončenia (84 880,26 eur), ale za škodu je potrebné považovať všetky výdavky a náklady vynaložené správcom v rozpore so zákonom, ktoré konkretizoval nasledovne:

a/ odmena správcu 15 663,87 eur,

b/ nepreukázané hotové výdavky správcu v celkovej výške 14 912,19 eur, pozostávajúce z cestovného v rokoch 2001 až 2003 a roku 2005, poštovného a kolkov za roky 1999 až 2003, telefónnej linky úpadcu za roky 1999 až 2001, paušálnej refundácie osobných výdavkov na paušál za súkromný mobilný telefón a vlastných osobných vkladov na bežné účty úpadcu,

c/ náklady spojené s udržiavaním a správou konkurznej podstaty v sume celkom 27 133,89 eur, pozostávajúce z bankových poplatkov, vynaložených finančných prostriedkov za znalecké posudky v rokoch 1999 až 2003, notárskych poplatkov, kancelárskych potrieb zakúpených v rokoch 1999 a 2000, poskytovania daňového poradenstva, dane z príjmu a dane z nehnuteľnosti, odvodov na zdravotné a sociálne zabezpečenie zamestnancov úpadcu v období rokov od 1999 do 2000, ostatných služieb a miezd zamestnancov,

d/ 12 163,46 eur ako výbery realizované žalovaným v dňoch 15. januára 2001, 4. októbra 2001 a 4. decembra 2001 bez ich následného zúčtovania,

e/ 24,10 eur ako debetné úroky v roku 2014 vo Volksbank Slovensko,

f/ finančné prostriedky vo výške 3 000,- eur prevedené v prospech v odvolaní označeného bežného účtu, ako aj výber dňa 29. decembra 2011 z toho istého bežného účtu úpadcu vo výške 1 500,- eur, ktorá hotovosť nebola vložená do pokladne úpadcu alebo nebola vyúčtovaná a

g/ investované finančné prostriedky vo výške 2 000 000,- Sk (66 387,84 eur) do zmenkového obchodu, pričom v deň splatnosti zmenky zo strany spoločnosti CI HOLDING, a.s. nebola zmenečná suma pozostávajúca z istiny vo výške 66 387,84 eur a dohodnutého úroku vo výške 359,60 eur, vyplatená.

Nedôvodne vyplatené finančné prostriedky z konkurznej podstaty tak predstavujú žalobou uplatnenú sumu 141 144,95 eur.

39. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca odvolaciu súdu navrhol, aby podľa § 388 C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že v rozsahu 56 264,69 eur, v ktorom žalobu žalobcu zamietol, uloží žalovanému povinnosť označenú sumu zaplatiť spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % p. a. od 15. mája 2019 až do zaplataenia. Žalobca navrhol prvoinštančný rozsudok zmeniť aj v odvolaní napadnutom výroku III. tak, že žalobcovi prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

40. Žalovaný odvolaciu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobu zamietne, alternatívne navrhol prvoinštančný rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 395 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ C. s. p..

41. Žalovaný namietol nezákonnosť, zmätočnosť a nesprávnosť prvoinštančného rozsudku tvrdiac, že tento bol vydaný zjavne predčasne a zakladá sa na nesprávnom právnom posúdení nároku žalobcu. Žalovaný tvrdí, že nie je jasné, z čoho pozostáva suma 84 880,26 eur ako súdom priznaný nárok žalobcu a akým spôsobom súd k tejto sume dospel. Nie je podľa neho zjavné, či je táto suma dôvodná aj s prihliadnutím na prebiehajúce konkurzné konanie spoločnosti CI Holding, a.s., Bratislava, ako aj s prihliadnutím na prebiehajúce trestné konanie, v ktorom bola uplatnená škoda 66 747,44 eur a ktorého predmetom nevyhnutne musí byť aj ustálenie výšky škody. Predčasnosť vydania prvoinštančného rozsudku žalovaný vzhliada aj v tom, že doposiaľ nie sú preukázané základné predpoklady uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ a porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie. Tvrdí, že súd prvej inštancie sa predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody vysporiadal nedostatočne, v rozpore s vykonaným dokazovaním, pričom jeho návrhy na vykonanie dokazovania boli bezdôvodne zamietnuté. Žalovaný nesúhlasí s odôvodnením prvoinštančného súdu vo vzťahu k vzniku škody, ktorú okolnosť odôvodnil tým, že sa majetok úpadcu v dôsledku konania žalovaného znížil. Tvrdí, že v predmetnom prípade k zníženiu majetku zatiaľ vôbec nedošlo, pretože predmetná suma bola vložená do spoločnosti CI Holding a.s., Bratislava a hoci dosiaľ vrátená nebola, bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania úpadcu CI Holding a.s. Táto pohľadávka bola zo strany správcu uznaná a je teda považovaná za zistenú. O škode bude podľa žalovaného možné hovoriť až po tom, ako sa ukončí konkurzné konanie CI Holding a.s., Bratislava, dôjde k uspokojeniu pohľadávok veriteľov a ustáli sa, ktorý veriteľ v akom rozsahu bude, resp. nebude uspokojený. Až v časti, kde konkurzný veriteľ nebude uspokojený, bude možné hovoriť o škode a aj ustáliť aj výšku škody. Vo vzťahu k spoločnosti CI Holding a.s. žalovaný ďalej namietol, že nemohol ani len predpokladať, že spoločnosť bude mať finančné problémy, bol presvedčený, že koná v súlade s najlepšimi záujmami účastníkov konkurzného konania, pretože v minulosti spoločnosť priniesla pre dlžníkov lepšie uspokojenie ich nárokov, lebo poskytla vyššie úroky, ako boli v iných bankách. Spoločnosť požívala dobrú povesť, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že krátko pred vyhlásením konkurzu jej Poštová banka poskytla vysoký úver, ktorý by nekredibilnému subjektu poskytnúť nemohla. Žalovaný preto tvrdí, že neporušil ako správca konkurznej podstaty svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, pretože k porušeniu tejto povinnosti by mohlo dôjsť buď aktívnym konaním správcu (napr. predajom majetku za neprímerane nízku cenu) alebo opomenutím takého konania, ku ktorému by bol ako správca podľa okolností povinný (napr. neodôvodnená nečinnosť správcu vykonať úkony, ktoré by zabránili premlčaniu pohľadávky).

42. V ďalšej časti odvolania žalovaný súdu prvej inštancie vytkol, že nesprávne zistil a vyhodnotil jeho námietky premlčania. Za nepravdivé považuje žalovaný tvrdenia žalobcu o tom, že posledná časť agendy bola odovzdaná dňa 5. decembra 2017, nakoľko v tomto období boli žalobcovi odovzdané len doklady, ktoré nemali žiadny vplyv na prípadnú výšku škody. Podstatná časť účtovnej agendy bola odovzdaná žalobcovi najneskôr dňa 12. decembra 2015, a teda žalobca najneskôr v tejto dobe vedel a mohol presne vyčíslieť prípadnú škodu. Žaloba bola na súd podaná až dňa 14. apríla 2019.

43. S poukazom na všetky vyššie tvrdené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne, aby s poukazom na § 389 ods. 1 C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a

rozhodnutie.

44. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril písomným podaním zo dňa 20. januára 2020 žalovaný (č. l. 256 - 257), ktorý zotrval na svojich písomných aj ústnych prednesoch zrealizovaných počas celého konania, majúc odvolanie žalobcu za nedôvodné.

45. Rovnako sa písomne vyjadril k odvolaniu žalovaného žalobca (vyjadrenie na č. l. 260 - 261 spisu), ktorý navrhol odvolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

46. Obe vyjadrenia súd prvej inštancie postupom podľa § 374 ods. 1 C. s. p. doručil protistranám.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že odvolania podali strany sporu (žalobca i žalovaný), v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), včas (§ 362 ods. 1 veta prvá C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyučuje (§ 355 ods. 1 C. s. p.), prejednal podané odvolania v rozsahu a z dôvodov v nich uvedených (ktorými je odvolací súd podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. viazaný), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

48. Vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p., konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo. Uvedené znamená, že konanie, ktoré začalo do 30. júna 2016 na krajskom súde ako súde prvej inštancie, dokončí sa na tomto súde podľa Civilného sporového poriadku. Táto zásada platí rovnako aj pre štádium odvolacieho konania, a teda pokiaľ podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie rozhodoval Najvyšší súd SR, potom najvyšší súd je odvolacím súdom vo veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako prvoinštančný súd, aj podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

49. S poukazom na vyššie uvedené, Najvyšší súd SR ako súd odvolací, rešpektujúc princíp verejnosti konania ako jednu z ústavných procesných záruk práva na súdnu a inú právnu ochranu, postupoval podľa § 219 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p. a potvrdzujúci rozsudok verejne vyhlásil s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil spôsobom zakotveným v ust. § 219 ods. 3 C. s. p..

50. Odvolací súd preskúmal rozsudok prvoinštančného súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými, stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.), reagujúc na odvolacie námietky sporových strán, uvádza nasledovné:

51. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/3/2019-203, vydaného v spore o zaplatenie 141 144,95 eur s príslušenstvom.

52. Predmetom sporu je žalobcom uplatnené právo na zaplatenie vyššie označenej sumy z titulu náhrady škody vyplývajúcej zo zodpovednosti žalovaného za škodu pre porušenie jeho právnej povinnosti konať vo funkcii správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou.

53. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 47-24 K 351/98-140 zo dňa 28. októbra 1999, (č. l. 9 - 10 spisu) vyhlásil na majetok dlžníka Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce v likvidácii, IČO: 00 202 240, konkurz a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. J. A., nar. XX. Y. XXXX, t. j. žalovaného.

54. Uznesením č. k. 47-24 K 351/98-1211 zo dňa 13. novembra 2011 (č. l. 172 - 173 spisu) menovaný konkurzný súd schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov žalovaného ako správcu konkurznej podstaty, súdu doručenú dňa 10. augusta 2010 s tým, že príjmy z konkurznej podstaty predstavujú sumu 163 344,56 eur, výdavky v konkurze celkom sú vo výške 65 414,76 eur, z toho výdavky podstaty sú vo výške 33 167,81 eur a predpokladané výdavky sú vo výške 2 614,33 eur. Výdavky správcu, už uhradené, sú vo výške 16 573,61 eur. Konkurzná odmena celkom je vo výške 15 663,87 eur s tým, že preddavok na odmenu správcu je vo výške 5 145,06 eur, na doplatenie zostáva 10 518,01 eur. Z predmetného uznesenia napokon vyplýva, že suma určená na rozdelenie pre veriteľov, je vo výške 82 265,93 eur.

55. Ďalším uznesením č. k. 47-24 K 351/98-Že-1531 zo dňa 25. augusta 2011 (č. l. 11 - 12 spisu), v spojení s potvrdzujúcim uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/86/2011 zo dňa 20. decembra 2011 (č. l. 14 - 16 spisu), konkurzný súd zbavil J. A. funkcie správcu konkurznej podstaty označeného úpadcu a za správcu konkurznej podstaty ustanovil Ing. Gabrielu Ďurmanovú, t. j. žalobcu. Dôvodom zbavenia žalovaného funkcie správcu konkurznej podstaty bola tá okolnosť, že zverené finančné prostriedky úpadcu bez súhlasu súdu vložil do nebankovej spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava, ktorá nie je schopná ani ochotná ich vrátiť, a teda svojím konaním spôsobil veriteľom škodu, súčasne spôsobil neodôvodnené preťahy v konkurznom konaní.

56. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený za účinnosti zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

57. Podľa § 8 ods. 2 ZKV, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

58. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ).

59. Povinnosti žalovaného ako správcu konkurznej podstaty vyplývajú predovšetkým zo zákona s tým, že na základe zákona mu môže ďalšie povinnosti uložiť konkurzný súd v rámci výkonu dohľadu v zmysle § 12 ZKV. V zmysle § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV (v znení účinnom v čase vyhlásenia konkurzu), vyhlásením konkurzu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prešli na správcu. Postavenie správcu, jeho práva, povinnosti a zodpovednosť, sa zakladajú výlučne na predpisoch procesného práva, v zmysle ktorých je samostatným úradným orgánom, ktorý pod dohľadom súdu zabezpečuje riadny priebeh konkurzu. Úlohou správcu v konkurze je predovšetkým zistiť rozsah úpadcovho majetku, rozsah a oprávnenosť pohľadávok uplatňovaných veriteľmi, spravovať konkurznú podstatu a realizovať jej speňaženie. Zodpovednosť správcu za škodu vzniknutú porušením povinností stanovených zákonom alebo uložených súdom sa posudzuje podľa § 420 OZ, ktoré vymedzuje predpoklady všeobecnej zodpovednosti fyzických a právnických osôb za škodu.

60. Žalobca v predmetnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody voči osobe žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu, z titulu jeho zodpovednosti za porušenie povinností pri výkone funkcie správcu. Žalobca nárok proti žalovanému vyvodzuje z tej skutočnosti, že žalovaný ako bývalý správca konkurznej podstaty úpadcu nakladal s finančnými prostriedkami získanými speňažením majetku úpadcu, bez odbornej starostlivosti, keď bez súhlasu veriteľov a súdu investoval tieto finančné prostriedky do nebankového subjektu - spoločnosti CI Holding, a.s., a to prostredníctvom uzavretia zmenkového obchodu, pričom menovaná spoločnosť finančné prostriedky v termíne splatnosti nevrátila.

61. Povaha uplatneného nároku smeruje k uloženiu povinnosti správcovi ako fyzickej osobe, z ktorého činnosti mala žalovaná škoda vzniknúť. V ustanovení § 8 ods. 2 ZKV je upravená osobná zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu ním spôsobenú, pričom po zbavení tohto správcu jeho funkcie, nový správca konkurznej podstaty za túto škodu osobne nezodpovedá (k tomu vid' rozsudok NS SR sp.

zn. 5Obo/2/2015 z 9. februára 2017). Následky konania žalovaného treba považovať za porušenie povinností správcu ako fyzickej osoby pri výkone jeho funkcie správcu konkurznej podstaty podľa § 8 ods. 2 ZKV v spojení s § 420 a nasl. OZ, upravujúcim zodpovednosť za škodu. Ak má byť podanému návrhu vyhovievané, je povinnosťou žalobcu preukázať splnenie predpokladov zodpovednosti za škodu, ktorými v zmysle označeného ustanovenia sú porušenie povinnosti, vznik (existencia) škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie.

62. Odvolací súd za nedôvodnú považuje námietku žalovaného, že z napadnutého rozsudku nie je jasné, z čoho pozostáva suma 84 880,26 eur ako súdom priznaný nárok žalobcu a akým spôsobom súd k tejto sume dospel, súčasne, že sa nedostatočne vysporiadal s predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody.

63. Je nepochybné, že porušenie právnej povinnosti žalovaného je v spise deklarované uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 351/98-Že-1531 zo dňa 25. augusta 2011 (v spojení s potvrdzujúcim uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/86/2011 zo dňa 20. decembra 2011), ktorým súd zbavil žalovaného J. A. funkcie správcu konkurznej podstaty. Z predmetného uznesenia vyplýva, že žalovaný porušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ods. 2 ZKV, keď finančné prostriedky úpadcu vložil bez súhlasu súdu do nebankovej spoločnosti CI Holding, a.s., ktorá ich nevrátila, keďže, ako z uznesenia ďalej vyplýva, na účet úpadcu nebola pripísaná žiadna suma. Výsledkom protiprávneho konania žalovaného bolo neodovzдание peňažných prostriedkov novému správcovi a ich nepoužitie na účel uvedený v schválenej konečnej správe.

64. Vznik škody je daný tým, že v dôsledku konania žalovaného došlo k zníženiu majetku úpadcu určeného na prerozdelenie pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu. Samotný žalovaný v návrhu na schválenie konečnej správy potvrdil existenciu finančných prostriedkov v majetku úpadcu vo výške 84 880,26 eur, ktoré neboli žalovaným použité pre veriteľov a na úhradu predpokladaných výdavkov podľa schválenej konečnej správy a ktoré v rozpore s jeho povinnosťou žalobcovi neodovzdal. Výška škody v danom prípade predstavuje sumu, ktorú žalovaný mal povinnosť odovzdať žalobcovi na rozdelenie veriteľom (82 265,93 eur) a na úhradu predpokladaných výdavkov konkurzu (2 614,33 eur). Uvedená suma je zrejماً z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 351/98-1211 zo dňa 13. novembra 2011 o schválení konečnej správy o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov žalovaného ako správcu konkurznej podstaty.

65. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti žalovaného je zrejماً z tej okolnosti, že žalovaný v rámci plnenia si svojich povinností, nekonal riadne a svedomito, ani s odbornou starostlivosťou, keď neoprávnene vložil finančné prostriedky úpadcu do nebankovej spoločnosti a ich prípadnú stratu ani žiadnym relevantným spôsobom nezabezpečil. Keby žalovaný uvedeným spôsobom nekonal, k vzniku škody by nedošlo (resp. by nemuselo dôjsť). Ako osoba zodpovedná za správu majetku úpadcu v konkurzom konaní, mohol žalovaný v rámci zákonom vymedzených povinností predpokladať, že jeho neoprávneným konaním môže dôjsť k zníženiu majetku úpadcu, prípadne k jeho úplnej strate, k čomu napokon aj došlo, čím úpadcovi vznikla škoda.

66. Napokon, vo vzťahu k zavineniu, odvolací súd poukazuje na zákonnú úpravu zodpovednosti za škodu v ust. § 420 a nasl. OZ, ktorá vychádza z objektívnej zodpovednosti za škodu s prezumpciou zavinenia, pričom ust. § 420 ods. 3 OZ pripúšťa možnosť zbaviť sa zodpovednosti za škodu v prípade, ak sa preukáže, že zodpovedný subjekt škodu nezavinil. Keďže žalovaný v konaní nepreukázal, že škodu nezavinil, podľa § 420 ods. 3 OZ platí, že žalovaný vznik škody zavinil. Žalovaný vedel, že neodovzdaním peňažných prostriedkov novému správcovi (žalobcovi) dôjde k majetkovej ujme úpadcu a pre prípad, že táto situácia nastane (t. j. nedôjde k odovzdaniu finančných prostriedkov), bol s tým uzrozumený.

67. Za neopodstatnenú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalovaného spočívajúcu v tvrdení o nevykonaní všetkých ním navrhnutých dôkazov, resp. v nedostatočnom dokazovaní. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 C. s. p., pôvodne § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa

svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Krajský súd v Banskej Bystrici v napadnutom rozsudku č. k. 43Cbi/3/2019-203 zo dňa 14. novembra 2019, v bodoch 45. a 46. uviedol, z akých dôvodov zamietol návrh žalovaného na vykonanie dokazovania pripojením všetkých rozhodnutí v trestných veciach týkajúcich sa Mgr. Petra Nosku a JUDr. Dagmar Vávrekovej, súčasne z akého dôvodu nevykonal dôkazy čítaním listín. Tým, že súd prvej inštancie nevyhovel všetkým návrhom žalovaného na vykonanie dôkazov, nezaťažil konanie vadou, nakoľko primerane vysvetlil dôvody, ktoré ho k takému postupu viedli.

68. Za nedôvodnú odvolací súd považuje tiež námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení premlčania uplatneného nároku, stotožňujúc sa so závermi prvoinštančného rozsudku v bodoch 96. až 104. odvolaním napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najskôr od okamihu, keď sa žalobca mal nielen možnosť dozvedieť, ale sa aj skutočne dozvedel o existencii, resp. neexistencii finančných prostriedkov v majetku úpadcu, určených na uspokojenie veriteľov a predpokladaných výdavkov konkurzu, súčasne kedy žalobca mohol takto zistený majetok porovnať so schválenou konečnou správou. Týmto dňom je v tomto konkrétnom prípade deň 5. decembra 2017, kedy žalovaný vydal žalobcovi poslednú časť správovského spisu, ktorá sa vzťahovala na relevantné obdobie od vyhlásenia konkurzu v roku 1999 (uznesením č. k. 47-24 K 351/98-140 zo dňa 28. októbra 1999) do roku 2003 a kedy mal žalobca možnosť dozvedieť sa o výške dosiahnutých príjmov získaných speňažením majetku úpadcu, o výdavkoch správcu a celkových nákladoch konkurzu. Keďže žaloba žalobcu bola súdu prvej inštancie doručená dňa 14. apríla 2019 (potvrdenie na č. l. 42), bola uplatnená včas v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty.

69. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvolaciu námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že do celkovej škody, ktorú žalovaný spôsobil, je potrebné zahrnúť nielen sumu uvedenú ako výťažok určený na uspokojenie veriteľov a ďalšie predpokladané náklady konkurzu do jeho skončenia (spolu 84 880,26 eur), ale za škodu je potrebné považovať všetky výdavky a náklady vynaložené správcom v rozpore so zákonom.

70. Podľa § 29 ods. 3, 4 ZKV, súd preskúma konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov, odstráni po vypočítaní správcu zistené chyby alebo nejasnosti a upovedomí o konečnej správe a vyúčtovaní úpadcu a konkurzných veriteľov. Upozorní pritom, že do 15 dní odo dňa, keď konečná správa a vyúčtovanie boli vyvesené na úradnej tabuli súdu, môžu proti nim podať námietky. Konečnú správu a vyúčtovanie prejedná súd na pojednávaní, na ktoré predvolá správcu, úpadcu a konkurzných veriteľov, ktorí podali námietky, prípadne aj veriteľský výbor, a rozhodne o nej uznesením, ktoré im doručí a vyvesí na úradnej tabuli súdu.

71. V citovanom ustanovení je zakotvená právomoc a pôsobnosť konkurzného súdu rozhodovať o účelnosti a preukázaní nákladov a výdavkov vynaložených v rámci konkurzu. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 47-24 K 351/98-1211 zo dňa 13. novembra 2011 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov žalovaného ako správcu konkurznej podstaty. Z predmetného uznesenia je zrejماً suma, ktorá mala ostať v konkurze na rozdelenie konkurzným veriteľom (vo výške 82 265,93 eur), ako aj suma 2 614,33 eur, určená na predpokladané výdavky konkurzu (spolu 84 880,26 eur). Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvoinštančného (v bode 70. a nasl.), ktorý, argumentujúc názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. IObo/17/2015 zo dňa 18. októbra 2016, konštatoval, že uplatnenie nároku nad označenú sumu nie je dôvodné, vzhľadom na právoplatne, konkurzným súdom schválenú výšku účelne vynaložených nákladov a výdavkov. Takéto rozhodnutie nie je možné zmeniť a revidovať iným procesným prostriedkom, a to podaním žaloby o náhradu škody voči žalovanému ako bývalému správcovi.

72. Odvolací súd záverom konštatuje, že súd prvej inštancie uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a správne citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávánú vec a z ktorých vyvodil

správny právny záver o tom, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu 84 880,26 eur s úrokom z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku a odvolaní oboch sporových strán sporu konštatuje, že konanie žalovaného je v rozpore s ust. § 8 ods. 2 ZKV.

73. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/3/2019-203 zo dňa 14. novembra 2019, napadnutý odvolaniami tak žalobcu, ako aj žalovaného, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

74. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 395 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. tak, že žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a to vzhľadom na neúspech oboch strán v odvolacom konaní.

75. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak:

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 ods. 1 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak:

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len

v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha [dovolací návrh (§ 428 C. s. p.)]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).